

Sygn. akt I Ca 247/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Antoni Smus

Sędziowie SSO Joanna Składowska

SSR del. Magdalena Kościarz

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2015 roku w Sieradzu

na rozprawie sprawy

z powództwa (...) Bank (...) S.A. w W.

przeciwko D. M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu

z dnia 1 kwietnia 2015 roku, sygnatura akt I C 672/13

oddala apelację.

Sygn. akt I Ca 247/15

UZASADNIENIE

W dniu 22 marca 2013 roku powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (dalej: (...) S.A.) złożył do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanemu D. M. o zapłatę kwoty 11.393,27 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, liczonymi od kwoty 10.295,16 zł od dnia 20 marca 2013 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w kwocie 143,00 zł (pozew k. 2-6).

Nakazem zapłaty z dnia 05 kwietnia 2013 roku, wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 643180/13, Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie nakazał pozwanemu D. M., aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacił powodowi kwotę łączną 11.393,27 zł, w tym kwotę 10.295,16 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 20 marca 2013 roku do dnia zapłaty, kwotę 60,00 zł i kwotę 1.038,11 zł oraz kwotę 143,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (nakaz zapłaty k. 7)

W dniu 25 kwietnia 2013 roku pozwany wniósł sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. W uzasadnieniu sprzeciwu podnosił, że do czasu otrzymania nakazu zapłaty nie otrzymał żadnej informacji o wypowiedzeniu mu umowy kredytu, ani ostatecznego wezwania do zapłaty z dnia 05 lutego 2013 roku i podkreślał, iż nikt nie jest przez niego upoważniony do odbierania przeznaczonej dla niego korespondencji. Wskazywał też, że doręczono mu jedynie ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 21 lutego 2013 roku (sprzeciw k. 10).

Postanowieniem z dnia 11 maja 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny, wydanym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 643180/13, przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Sieradzu czyli sądowi właściwości ogólnej pozwanego, wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu i utraty mocy nakazu zapłaty w całości (postanowienie k. 12).

Na rozprawach w dniach 26 marca 2014 r., 13 sierpnia 2014 r., 10 grudnia 2014 r., 14 stycznia 2015 r. i 18 marca 2015 r. pełnomocnik powoda popierał powództwo i wnosił o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a pozwany nie uznawał powództwa i wnosił o jego oddalenie.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 01 kwietnia 2015 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt I C 672/13, Sąd Rejonowy w Sieradzu w pkt 1 zasądził od pozwanego D. M. na rzecz powoda kwotę 11.393,27 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, liczonymi od kwoty 10.295,16 zł od dnia 20 marca 2013 roku do dnia zapłaty, a w pkt 2 kwotę 2.560,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (wyrok k. 104).

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło po następujących ustaleniach i wnioskach:

W styczniu 2008 roku pozwany D. M. zawarł z (...) S.A. umowę, na podstawie której powód udzielił mu kredytu odnawialnego w rachunku oszczędnościowo - rozliczeniowym o nr (...) na cele konsumpcyjne w formie limitu kredytowego w kwocie 10.000,00 zł. Pozwany zobowiązany został do wnoszenia systematycznych wpływów środków pieniężnych na rachunek oszczędnościowo - rozliczeniowy w wysokości nie niższej niż przed udzieleniem kredytu. Wpłata na rachunek powodowała, iż kredyt odnawiał się o dokonaną wpłatę i mógł być wielokrotnie wykorzystywany i spłacany w terminie 12 miesięcy od dnia pierwszego wykorzystania całości lub części kredytu. Kredyt odnawialny był powodowi udzielony na okres 12 miesięcy, a okres ten mógł być przedłużany na kolejne okresy 12 - miesięczne. Jak wynika z ustaleń Sądu Rejonowego, gdy pozwany przestał wywiązywać się z umowy i przekroczył limit o kwotę 150,00 zł oraz nie spłacił odsetek w kwocie 381,88 zł, pismem z dnia 21 listopada 2012 roku, wypowiedziano mu umowę i wezwano do zapłaty wynikającego z niej zadłużenia w kwocie 10.568,55 zł. Pismo zawierające oświadczenie powoda o wypowiedzeniu umowy zostało przesłane pozwanemu na jego adres zamieszkania, a jego odbiór w dniu 23 listopada 2012 roku pokwitowała teściowa pozwanego L. O., która nie zamieszkiwała razem z pozwanym. Jak ustalił Sąd pierwszej instancji, w dniu 21 lutego 2013 roku, powód skierował do pozwanego ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty, które także przesłał na adres zamieszkania pozwanego. Odbiór tej przesyłki ponownie pokwitowała teściowa pozwanego L. O.. Zadłużenie pozwanego, wynikające z umowy kredytu odnawialnego w rachunku oszczędnościowo - rozliczeniowym, na dzień 22 marca 2013 roku wynosiło 11.393,27 zł, z czego należność główna wynosiła - 10.295,16 zł, należność z tytułu opłat i prowizji bankowych - 60,00 zł i należność z tytułu odsetek umownych naliczonych do dnia 19 marca 2013 roku - 1.038,11 zł.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd pierwszej instancji wskazał, iż nie dał wiary zeznaniom pozwanego w tej części, w której twierdził, że nie otrzymał wypowiedzenia umowy kredytu odnawialnego. Natomiast ze zwrotnego potwierdzenia odbioru przesyłki, zawierającej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, wynika bezsprzecznie, iż przesyłkę tę, która zaadresowana była na adres zamieszkania pozwanego odebrała jego teściowa L. O., podając się za jego dorosłego domownika. Wprawdzie ona sama, przesłuchana w charakterze świadka, zaprzeczyła, aby kiedykolwiek odbierała jakąkolwiek przesyłkę dla pozwanego w miejscu jego zamieszkania, jednak powołane dowody zaprzeczają jej twierdzeniom i tym samym uniemożliwiają przyznanie waloru wiarygodności także jej zeznaniom. Zwłaszcza, że L. O. zaprzeczając, aby odbierała tę przesyłkę nie twierdziła, że podpis na zwrotnym poświadczeniu odbioru nie był jej podpisem. Poza tym, jak podkreślił Sąd Rejonowy, przesyłka zawierająca ostateczne

przedsądowe wezwanie do zapłaty, co do której pozwany przyznał, że ją otrzymał, została także doręczona w miejscu zamieszkania pozwanego jego teściowej. Tym samym, Sąd pierwszej instancji uznał, iż przedstawiona przez pozwanego i świadka L. O. wersja wydarzeń nie odpowiada prawdzie. Nielogicznym byłoby bowiem, przyjęcie, że L. O., która odbierając przesyłki dla pozwanego brała na siebie obowiązek przekazania ich adresatowi, jedną z nich miałaby mu przekazać, a drugiej nie.

Po dokonaniu powyższych ustaleń faktycznych, Sąd Rejonowy w Sieradzu wskazał, mając na względzie treść § 19 ust. 2 pkt 1 zawartej między stronami umowy, iż powód miał prawo wypowiedzieć umowę kredytu odnawialnego w przypadku wypłat powodujących przekroczenie wolnych środków. W 2012 roku pozwany dokonał wypłat z rachunku oszczędnościowo - rozliczeniowego powodujących przekroczenie limitu wolnych środków, które na dzień 12 listopada 2012 roku wynosiło 150,00 zł, a niespłacone zaległe odsetki 381,88 zł. Zdaniem Sądu pierwszej instancji, w tej sytuacji powód skorzystał z przysługującego mu prawa wypowiedzenia umowy i przesłał pozwanemu na jego adres zamieszkania, wynikający z umowy, oświadczenie o wypowiedzeniu, które zostało pozwanemu skutecznie doręczone. Tym samym, po upływie terminu wypowiedzenia, powód miał prawo rozpocząć działania zmierzające do odzyskania swoich należności.

Reasumując, Sąd Rejonowy przyjął, iż powód wykazał, że umowa kredytu odnawialnego została pozwanemu skutecznie wypowiedziana, więc przysługuje mu od pozwanego wymagalna wierzytelność wynikająca z tej umowy.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i obciążając nimi pozwanego D. M., jako przegrywającego sprawę.

Z takim rozstrzygnięciem nie zgodził się pozwany D. M., wnosząc apelację, którą zaskarżył wyrok w całości.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucono:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegający na błędnym przyjęciu, iż doszło do skutecznego wypowiedzenia przez powoda pozwanemu umowy kredytu,
2. naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 233 k.p.c., poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegające na dowolnej i sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,
3. naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 6 k.c. poprzez jego niezastosowanie i w efekcie przyjęcie, iż doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu.

Mając powyższe na uwadze pozwany wniósł o:

1. zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości ewentualnie
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,
3. zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania procesowego, z uwzględnieniem kosztów postępowania odwoławczego.

W uzasadnieniu apelacji skarżący wskazał, iż Sąd pierwszej instancji, w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, dokonał błędnych ustaleń faktycznych poprzez przyjęcie, iż doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż zaskarżone orzeczenie odpowiada prawu.

Podkreślenia przy tym wymaga, że analiza uzasadnienia podniesionych zarzutów, prowadzi do wniosku, iż pozwany polemikę z dokonaną przez Sąd I instancji oceną wiarygodności zgromadzonego materiału oraz poczynionymi w oparciu o tę ocenę ustaleniami faktycznymi uczynił główną osią swego środka odwoławczego.

Skarżący w swej apelacji podniósł zarówno zarzuty naruszenia prawa procesowego, jak i prawa materialnego. Co do zasady, w pierwszej kolejności, rozważenia wymagają zarzuty naruszenia prawa procesowego, zwłaszcza że powód w ramach tej grupy zarzutów kwestionuje zakres przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego, jak i poczynione ustalenia faktyczne. Dopiero, gdy wskazane zarzuty okażą się bezzasadne możliwa jest ocena zasadności naruszenia prawa materialnego na tle ustaleń stanowiących podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku. Zauważyć trzeba, że prawidłowość zastosowania lub wykładni prawa materialnego może być właściwie oceniona jedynie na kanwie niewadliwie ustalonej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Skuteczne zatem zgłoszenie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa materialnego wchodzi zasadniczo w rachubę tylko wtedy, gdy ustalony przez sąd pierwszej instancji stan faktyczny, będący podstawą zaskarżonego wyroku, nie budzi zastrzeżeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1997 r., II CKN 60/97, Lex nr 30156).

Odnosząc się do podniesionych zarzutów w zakresie prawidłowości ustaleń faktycznych i oceny zebranego materiału dowodowego Sąd Okręgowy uznał je za nieuzasadnione.

Nietrafny jest wskazywany przez pozwanego zarzut naruszenia art. 233 k.p.c., bowiem skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przywołanego przepisu wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające do skutecznego postawienia zarzutu, przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Pozwany nie wskazał w jaki sposób Sąd meriti uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, bądź w inny sposób uchybił przepisom, wskazując jedynie, iż Sąd pierwszej instancji błędnie przyjął za prawdziwe twierdzenia powoda, podczas gdy zebrany materiał dowodowy nie daje podstaw do takich wniosków, nie wskazując, który to dowód dawałby podstawy do formułowania odmiennych wniosków, od poczynionych przez Sąd. Postawienie bowiem zarzutu naruszenia przywołanego przepisu nie może polegać, tak jak w niniejszej sprawie, na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów; skarżący może tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurystycznymi, że sąd rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000/7-8/139, z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00, OSNC 2000/10/189).

Tym samym, Sąd Okręgowy uznaje za prawidłowe ustalenia Sądu Rejonowego, odnośnie skutecznego wypowiedzenia przez powoda pozwanemu umowy kredytu odnawialnego nr (...), które ten poczynił w oparciu o wnikliwie i rzetelnie zgromadzony materiał dowodowy, który nie zawiera braków i jest kompletny. Dokonując samodzielnie oceny tego materiału, Sąd drugiej instancji nie znalazł podstaw do poczynienia ustaleń odmiennych lub ich uzupełnienia w zakresie określonym granicami apelacji. Skarżący nie przedłożył dowodów pozwalających na inne ustalenia w tym zakresie. Tak więc analiza materiału dowodowego pozwala na stwierdzenie, że brak jest podstaw do przychylenia się do apelacji, którą oceniać należy tylko jako polemikę z prawidłowymi ustaleniami i rozważaniami Sądu pierwszej instancji. Sąd w całej rozciągłości podziela argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia oraz odsyła do ponownej, uważnej lektury, albowiem zbędne jest powielanie w tym miejscu jego treści. Fakt, iż powód inaczej interpretuje zgromadzony materiał dowodowy i wyciąga na tej podstawie odmienne wnioski nie może stanowić samoistnej podstawy do uwzględnienia apelacji. Tym samym, w ocenie Sądu Okręgowego, strona powodowa zaferowała taki materiał dowodowy, przy pomocy którego wykazała ponad wszelką wątpliwość, iż pozwany jako zaciągający kredyt ma obowiązek zwrócić powodowi żadaną kwotę. W tym kontekście chybiony jest zarzut naruszenia art. 6 k.c. Pamiętać bowiem należy, iż obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która wywodzi z tych faktów skutki prawne (art. 6 k.c.) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, Pal. 1998,

Nr 1-2, s. 204). Tym samym, jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego pozwu, tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda. Stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 11 grudnia 2007 roku, II CSK 332/07, z dnia 07 listopada 2007 roku, II CSK 293/07 - opubl. Legalis)

W tym miejscu, dla porządku zaznaczyć należy, iż pozwany w apelacji wskazał inny numer umowy kredytu ze stycznia 2008 roku tj. (...), niż umowy kredytu odnawialnego ze stycznia 2008 roku nr (...), będącej przedmiotem postępowania w sprawie.

Mając powyższe na uwadze, wobec bezzasadności zarzutów sformułowanych w apelacji oraz nieujawnienia okoliczności, które winny być uwzględnione w toku postępowania drugoinstancyjnego z urzędu, Sąd Okręgowy oddalił apelację w oparciu o art. 385 k.p.c., jako bezzasadną.